

РЕШЕНИЕ

№ 4147

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3787** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. О. Б. с постоянен адрес в [населено място],[жк],[жилищен адрес] подадена чрез адв. Х. Р., срещу Заповед № 22-4332-004966/26.09.2022 г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се нарушение на разпоредбата на чл. 35 АПК, т.к. не били изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая. Игнорирано било прокурорското постановление за прекратяване на наказателното производство по пр.пр. № 33252/2022 г. на СРП. Оспорва се изложената в АУАН фактическа обстановка. Излагат се аргументи относно редовното съставяне на АУАН. Твърди се, че актът не съдържа фактическите и правни основания за издаването му, което възпрепятствало оспорващият да упражни пълноценно правото си на защита. Липсвали мотиви, които да обосноват приложението на процесната принудителна административна мярка.

В с.з. жалбоподателят, чрез преупълномощен процесуален представител - адв. Л., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира отмяна на Заповед № 22-4332-004966, ведно с присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Ответникът - полицейски инспектор в ОПП при СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена жалбата и преписката на съда, е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.09.2022 г. срещу В. О. Б. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 748354 за това, че на посочената дата, в 16:20 часа, в [населено място] по [улица]за това, че на посочената дата управлява личен мотоциклет С. Б. 400 с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]към 8мо СОУ и пред [жилищен адрес] след като е спрял за проверка от контролните органи, отказва да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 ARKD 0049. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 087086 за ВМА и 7 (седем) броя холограмни стикери.

АУАН е съставен по докладна записка на Н. Я., в която е посочено, че на описаното място е извършена документна проверка на В. О. Б.. Същият е заявил, че няма СУМПС и е на метадонова програма. След сигнализиране на ОПП-СДВР контролните органи са съставили АУАН за отказ от тест за наркотици.

Допуснатото нарушение е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП – отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, на 26.09.2022 г. ответникът е издал процесната Заповед № 22-4332-004966 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнелегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от

оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР - М., със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед, видно от приложената по делото заповедта № 513з-6324/17.08.2018 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, а бланкетно изложените в жалбата доводи за обратното са неоснователни.

Неоснователни са и следващите отменителни доводи - за неспазена форма. В проверяваната заповед са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административното нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. Неоснователни са възраженията във връзка с доказателствената стойност и процесуално значение на АУАН. Същият изрично е цитиран в Заповед № 22-4332-004966 посредством идентификационните си данни, като съобразно презумпцията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП правомерно са възприети фактическите констатации в него за обосноваване на приложената ПАМ. Фактът, че АУАН въз основа на който е издадена заповедта е съставен м на 16.09.2022 г. е ирелевантен в производството по издаване на ЗППАМ, тъй като въпросът за датата на съставянето му е от значение единствено в административнонаказателното производство, но не в настоящото съдебно производство, чийто характер е административен и самостоятелен. Принудителните административни мерки, макар и да са израз на административна принуда в широкия смисъл на думата, не са наказания. ПАМ и наказанията за извършени административни нарушения имат различна правна природа. Първите са административни актове по прилагането на диспозицията на правната норма, а вторите - правораздавателни актове за прилагане на санкцията на правната норма. Първите се реализират по реда на АПК, а вторите - по реда на Закона за административните нарушения и наказания. В тази връзка, евентуалната незаконосъобразност на единия акт не води да отмяната и на другия. Принудителните административни мерки са форма и легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. Те са актове на държавно управление, целящи осигуряването на безопасността на движението чрез конкретни мерки за предотвратяване на нарушения и преустановяване на такива.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага

принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на ИПС на посочените в АУАН дата, час и място, е отказал да се подложи на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Отказът е надлежно удостоверен и доказан по достатъчно категоричен начин, доколкото е обективиран по предвидения за това специален ред в чл. 6, ал. 5 от Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози – в талона за медицинско изследване с изрично отбелязване за връчването му, удостоверено и от подписа на жалбоподателя. Освен, че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози, жалбоподателят В. Б. е отказал и да даде биологична проба за лабораторно изследване, каквото действие, ако е бил осъществил, е могло да „санира“ отказът да бъде тестван с техническо средство Drug Test 5000 ARKD 0049. Отказът да даде кръвна проба за изследване е обективиран съгласно изискванията на чл. 15, ал. 7 от Наредба №1 от 19.07.2017 г. – отразен е от лекар от ВМА в протокола за медицинско изследване. При тези обстоятелства съдът намира за изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП.

Друго не следва от прокурорското постановление за прекратяване на наказателното преследване за престъпление по чл. 343в, ал. 3, вр. ал. 1 НК, на което неоснователно се акцентира от пълномощника на жалбоподателя, твърдейки, че при отнето с предходни актове СУМПС, процесната заповед, издадена на 26.09.2022 г., имала „невъзможен предмет“. Наложното с НП при друга фактическа обстановка и на отделно основание наказание „лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца“, както и постановеното отнемане на СУМПС със ЗППАМ № 209/25.01.2021 г., не лишава от предмет процесната заповед. Това не означава, че водачът не притежава валидно СУМПС, което да е годен предмет на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Целта на процесната заповед е превенция, а отнемането на СУМПС, без значение от момента на фактическото извършване, е способ за постигане на тази цел. В този смисъл отнемането на СУМПС на жалбоподателя с предходно издадена ЗППАМ от 25.01.2021 г., по силата на допуснатото от законодателя предварително изпълнение на заповедта, не означава, че по-късно издадената ЗППАМ е без основание и предмет.

В противоречие с доводите в жалбата проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който отказва да бъде

проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателя и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед на изложеното съдът приема обжалваната заповед за законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата на В. О. Б. се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. О. Б. срещу Заповед № 22-4332-004966 от 26.09.2022 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: